

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ UNA BATALLADA CADA SEMANA

SE VEN A 2 QUARTOS PER TOT ARREU.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

NON POSSUMUS.

—Per favor la benedicció.
—Besam 'l peu.

LA QUESTIÓ RELIGIOSA.

Feya ja algun temps que teniam fet lo vot de mirar los toros desde la barrera y desde 'l tendido qu'encare es mes cómodo, deixant que 's diverteixi qui té 'l dret y l'obligació de ferho.

Constants en aquest propòsit, tota vegada que desitjem quan s'escriga la nostra auca, no se 'ns diga com l'*Hijo malo* «VA CON MALAS COMPANIAS», sense moure'ns del puesto, dirém sobre la corrida lo que bè 'ns sembli, que una cosa es ser revistero y un altre artista en banayas y volapiés.

* *

Trenta nou, representació de tot Espanya, perque son los únics que tenen lo dret d'adjudicarse 'l dictat de *notables*, han estat aquests dias ocupantse de la felicitat del poble espanyol, ab una bona fé tant sols comparable á la del amo de una pasteleria, segur de que 'l pastel que confecciona será del gust del consumidor.

Y no se'n rigan de que 'ls trenta nou sigan los amos de tot Espanya, puix ells se reuneixen, s'ho enrahonan, s'ho pastan y s'ho couhen, á pesar de que més generosos de lo que semblan á simple vista, tingan las pretensions de férnosla menjar, si 's plau per forsa.

Pero en la qüestió religiosa han anat tant á las palpentas que al posar lo llevat al forn s'han cremat. Si, senyors: s'han cremat y de debó.

* *

Després de la revolució de Setembre, que ja saben vostés que vá ser un escándol continuat de sis anys, tant escándol que hasta certs ministres de la religió catòlica varen creure 's autorisats pera deixar l'ara de l'iglesia per un marge de la montanya, y la boca del calse per la del trabuch, no hi havia mes remey que posar las cosas en son degut lloch, de una manera formal y definitiva.

Aixís per exemple en lo projecte de constitució se havia de dir: A mes de l'autoritat gubernativa y judicial, hi haurá sobre totas, la autoritat eclesiástica.

«Tots los espanyols sens excepció de sexo ni edat están obligats á tenir una vesta y una cucurulla.

«També deurán assistir á las rogativas que dematí, tarde y nit se celebrarán en totas las parroquias del regne, en desagravi del escándol revolucionari. Unicament un certificat del párroco eximirá d'aquesta obligació, quan la salut del fiel no l'hi permeti, y tinga 'l butlletí de haber cumplert en la quaresma ab lo precepte pasqual.»

Ab uns quants articlets aixís la ofesa religió 's posava 'ls ossos á lloch, y la salvació eterna dels 39 notables no admetia duptes.

* *

Are ja haurán vist vostés mateixos que 'l virus revolucionari perverteix fins als que mes esperansas devian férnos concebir.

Dels trenta nou notables que han intervingut en la qüestió peliaguda, no mes que una ánima devota, una ánima més cristiana que las altres, no s'ha donat vergonya de declarar-se acérrim partidari de aquell principi que diu: *Jo en religió penso de tal ó qual modo, luego lo qui no pensa com jo es un heretje*—consequència abrumadora, especie de claus pera obrir lo cel, á qui la segueixi y la duga fins á son últim terme.

Un home aixís, hi guanya en dos conceptes: ¿qui l'hi quita en lo cel lo *marquesat de Corbera*, que gosa en la terra? Y després ¿qué no l'hi asseguraria ab cent contra hú sortis diputat, encare que siga per las Provincias Vascongadas? ¿No hi ha beata, que en un cas semblant no hi aboqui parts de rosari, sobre parts de rosari, novenas sobre novenas, influencia femina sobre influencia femenina?

* *

En cambi'ls altres trenta vuit arrastrats per un vértich inexplicable, regoneixen, es veritat que tots los espanyols, creguin ó no creguin, sigan amichs ó enemichs dels capellans, se'n serveixin ó deixin de servirse'n, están obli-

gats á pagar als ministres del Senyor, los quartos perque la majordona puga anar á plassa; pero ¡oh desvarío! al costat de aquesta obligació com una consequència lógica fins á la *pared de enfrente*, sentan l'heretjia de que ningú será molestat per las sévas opinions religiosas, encare que no podrá celebrarlas per medi de ceremonias á la vista del públich.

¿Reparan quina hipocresia? ¿Reparan quin modo de voler quedar bè ab Déu y ablo diable? ¿Reparan quina barbaritat barrejant l'aygua y 'l vi y fent de duas cosas bonas una de dolenta?

Nosaltres ab franquesa en la situació de aquets senyors tremolariam. Recórdinse que alguns d'ells ja son vellots, que un número d'ells ja té una cama al cementiri, y que no avisant á ningú la mort, com á ningú avisa, alguns d'ells tal vegada paguin la patenta en lo purgatori, mentres la constitució duri, que será segons sos autors mateixos creuhen per espay de molts anys.

¡Ay pobres 38 notables!... Calculin que segons los texts teológicos, la pena de dany es en lo Purgatori tant viva com en l'Infern.

De modo que per no restablir lo tribunal de la Inquisició, no per xó, los 38 notables se lliurarán de la pudó de socarrim.

P. K.

En el poble de Axo-veral 700 carlistas ván demanar 500 raccions de pá, carn y vi, y 100 de ordi y cibada. Jo del poble, las raccions de pá y carn se las pintan, pero l'ordi jo 'u crech: ¿quina menja los pot estar més de gust y al mateix temps los pot estar mes apropiada?

Lo fort Collado ab tota sa guarnició s'ha rendit á discreció en presencia de las tropas que mana lo general Salamanca: quedant presoners la friolera de 11 gefes, lo gobernador civil y 300 *individuos* (que en tals moments hagueran defensat més bè que á Carlos als drets *individuales*) materials de guerra y dos canons (y no de canya). Segons aném veyent los senyors carlistas están d'enhorabona.

Las autoritats de Vitoria han ordenat la expulsió de 91 familias carlistas d'aquella capital.

Aquest modo de matar moscas es reprobato per uns, aprobat per altres, aplaudit pels liberals, y repicat ab satisfacció per «*La Campana*» sempre enemiga d'aquesta rassa corrompuda de fieras ab figura d'home.

Fá pochos dias va reunirse en el Senat la comissió dels trenta nou, pera examinar los treballs de la comissió de *notables*. Ignoro lo que ván acordar, pero suposo que no podrán fer may gran cosa, que no sigan 40 de *rodons*.

Diu lo «*Diari Espanyol*» que 'ls carlistas de Múrcia complicats en la conspiració descuberta en Cartagena oferian 10,000 duros per cada un dels castells de Cartagena. Entre altres molts presos s'hi trova segons se diu lo general Benito.

A n'aquest si que l'hi cuadra bè l'adagi de «¿Qué amigos tiene Benito!»

Los carlistas de Estella no volen als carlistas que hi desterra lo govern. ¡Figúrinse si serán dolents que ni ells los volen!

Los Pollastrets diu que han passat á formar part de la partida de 'n Savalls.

Ja saben ahont van los tals pollastres per trobar gallinas.

En Savalls ha tornat á posá siti á Puigcerdá.

La sempre heróica vila ha admés novament lo desafio y ha triunfat del famós guerriller que deixá abandonats tres ó quatre canons que portaba per véncela.

Lo resultat del siti va se com tots los del famos cabecilla, Camas ajudeume.

Eu Dorregaray se diu que intenta tornar al Centro á buscar la pericia militar que tant cacarejaban los carcundas platónichs.

Nosaltres li aconsellariam que l'anés á buscar á Mahó ahont li guardan los presoners de Cantavieja.

Havém rebut la primera entrega d'un llibre titolat «Poesias catalanas de Frederich Soler» (Serafi Pitarra). No s'ha presentat may una obra de aquest género ab tanta magnificencia: grabats preciosos de Padró, tipografia excelent, paper magnífich. Las poesias no necessitan elogi dihent de qui son: en lo següent número ne publicarem una per mostra. Se suscriu en la libreria de Lopez: cuitin si volen serhi á temps.

Lo Papa no ha volgut benehí á la junta carlista. Figureus qué tal será ella.

Lo *Diari de Vilanova*, deya dias atrás, que el Sr. Balaguer aixís que vá saber que s'habia obert una suscripció pera regalar una espasa al tinent coronel D. Salvador Morana, vá escriure á un dels séus amichs que continués la llista ab lo séu nom, espessant son sentiments de no poder contribuir mes que ab quatre rals, cuota máxima señalada per los iniciadors de la idea.

Aquí sí que vindria bè alló de «Tocam á ruchs.»

Si l'excelentísim senyor don Víctor Balaguer se volia llahir, no tenia mes que posarhi lo nom de tots los gallegos que venen aigua y anís, el de tots los xicots que venen *La Correspondencia de España*, y la de tots los que han sigut ordenansas dels ministeris que va desempeñar en temps de Amadeo, y sortia del pas quedant ayrós.

Fins per fe escudella es menester tenir certa trassa.

El director de *El Diari de Barcelona* continúa escribint cartas á D. Anton Cánovas del Castillo.

En *Cándido* vá trovar l'altre dia á Bonifacio y vá mediar entre 'ls dos aquesta conversa:

—Com anem, pare Bonifaci?
—Perfectament y tú, Cándido?
—Millor que vos. Desde que 'm hi tret de damunt aquella mosca de ase...

—No me'n parlis; fill méu, que m'ha fet patir més que l'Espia dels *Magyares* al pobre llech. Figurat que sobre la feyna de afeitarme, mudarme la camisa y aná á missa cada diumenge are se 'm hi havia anyadit lo de rebre carta del sapientísim senyó Mañé y Flaquer. No es cert, noy, que era pasat?

—No me'n parli, home; y sobre tot alló de escriure en lletra de motllo, yo no sé per qué ho feya.

—Jo 't diré; primé perquè aixís li servia de article á ne'l diari y en tal concepte cobra de D. Anton; segon perque se estalvia sobre, sello y tot gasto, y tercer perque fá home de pes.

—Vol dir?
—Vull dir, home, vull dir.
—Pero are ens deixa en pau.
—Gracias á Déu.
—Per qué será?
—Home es ben vist: perquè las moscas sols van á la mel.

Després de la carga brillant que vá donar lo brigadier Contreras en lo Nort, es un aforisme excelent lo saber que per fer *ballar* als carlins, no hi ha res millor que la *ca-ballaria*!

—Per favor la benedicció—
—Dusom 'l peu—

LA BOLSA.

Los 1500 presoners del dia 3 no foren mes que 15 lo dia 4.

¿Veyéu aquell edifici que t'è al frontis un rellotje, que 's pot dir no t'è judici? Sens engany, si hi ha un novici l' hi dirém que 's diu «La Llotja.»

Entréu: veniu ahont vaig jo. Seguiume sens fer fanals, que are veuréu un saló tant gran, que per tot es bó: per merts, balls y Jochs florals.

Es, y no soch embustero, dels que aquí tenim mes grans. Hasta pèl Sant d' Espartero hi donan pa, y fins espero, que hi veurém vesti 'ls gegants.

Son las duas. Ara es l' hora. No 'us espanti aqueix remor que ja se sent desde fora. Aquí 'l silenci s' anyora; com mes cridaréu, millor.

¿Sabéu que son tants fatichs per ferse sentir de sobres? No son mes que alguns amichs que als pobres fan tornar rics ó bè als rics fan tornar pobres.

No 's respecta aquí á ningú, y es de tot aixó 'l misteri, que quan parla algú ab algú, cada crit val un Perú y cada mot un imperi.

Aquí 's juga, fent tabolas, ab entera llibertat, y sent las cartas, las *bolas* que van rodant totas solas de l' un al altre costat.

Aquí fortunes á mils se jugan, sens pretensions: obligacions de carrils, accions, y ab semblants estils tot lo que s' acaba ab *ons*.

Aixó es la Bolsa. La pluja de papers que ningú encaixa y que a molts torna 'l porch truja. Quan aquesta Bolsa puja ¡Ay companys! la nostra baixa.

Local es aqueix que dona per tot quant l' hom 's encaparra. Aquí escolta Barcelona lo drinch de l' or d' En Girona y los versos d' En Pitarra.

Y com que entre 'l gran cuidado sempre escapa algun pastel; com que serveix sens enfado para un barrido y fregado, també ha servit de cuartel.

La gran bola aquí té vida sobre tant gros rebombori. Entrant aquí tot s' olvida fins que per cada mentida hi ha set anys de Purgatori.

Es, en fi, y no será dolsa la frase, sense fer mofas, lloch ahont la fam s' espolsa. Per xo ara 'n dich de la Bolsa lo magatzém de garrofas.

ANTON DELS ASES.

¿Quin es l' ofici que al terminarse la guerra ferá mes bons negocis, si s' han de atendre 'ls desitjos del país?

—Los que compran plata, oro, galones y charreteras.

SONET.

Don Macari Conservas, rich bolsista, Tenorio de mitj sigle y panxa obesa, fill mimat de la sort en tota empresa, ha fet en lo teatro una conquista.

Mademoiselle Quipaje, gran artista, famosa per sos salts y sa bellesa en las xarxas de amor se troba presa. rendida ab tal passió que 's pert de vista.

L'enveja vil que á tot arréu s' arrapa, diu que tots los seus purs imaginaris, son tenirli 'l *manteau*, quan ella 's tapa. Pero ¿es possible joh gloria dels Macaris! que t' acotentis de aguantar la capa y paguis per aixó cent duros diaris?

TARAVILLA.

¿Sabrian dirme del cert, qué fá, ahont para y per qué corre tant lo célebre Dorregaray? —Si senyor; perque 'l fan corre...

Lo general Martinez Campos vá pendre dels carlistas que estavan frente preparantse pera atacar la heróica vila, dos morters obligantlos al mateix temps á aixecar lo siti.

Haguera sigut mes del nostre agrado que ab los dits morters lo general Martinez Campos hagués fet una salsa de carlistas.

12 horas donava l' estúpit Saballs pera que 's rendís la heróica Puigcerdá.

Donchs jo soch mes generós: l' hi dono de temps perque hi entri sols dos épocas á propósit pera executarho: per quan plourán figas ó quan las granotas durán sabre.

Una partida de lladre-facciosos composta de 12 descamisats ha penetrat en los banys de Glávavos, provincia de Logronyo, emportantse 'n los equipatjes y los diners dels que en allí 's trobavan.

¡Pobres banyistas! Bèn segur que tots ells haurán entrat en reacció.

MISTERIS.

¿Per qué la Balbina, (la filla d' en Met,) fent de modisteta, guanyant poch ralets y sent sa familia, molt pobre, per cert, com una senyora marquesa vesteix?

—Res; ¿es un misteri!
¡No 'l vulgas saber!

¿Per qué guanyant ántes bon jornal en Pep, diners no tenia per comprarse un jech, y ara, ab un empleyo, mol mesqui que te, gasta la gran plata y vesteix molt bè?

—Res; ¿es un misteri!
¡No 'l vulgas saber!

¿Per qué lo fill gran de la Solomé sens treballar menja y se diverteix, densá que 's casat ab l' hermosa Agnés, que segons ne diuen, es més pobre que 'll?

—Res; ¿es un misteri!
¡No 'l vulgas saber!

Y ¿per qué l' Ignasi, en Lluch y en Manel, (qu' eran demagogos, d' aquells tan vermells, que fins desitjaban repartirse 'ls béns,) avuy ne serveixen á Carlos seté?

—Res; ¿es un misteri!
¡No 'l vulgas saber!

BOIXEPIFAIG.

La guerra civil continúa forta y encesa com may.

La guerra contra 'ls gossos y consegüent repartiment de bolas fá dos quartos del mateix.

Per xó es bó sapiguér que

En aquests temps de tabolas homes y gossos fan malas: á n' als uns los donan bolas, y als altres los donan balas.

Lo dilluns—per sos difunts los carlins roban.

Lo dimars—per sos pesars los carlins cobran.

Lo dimecres—estant alegres los carlins ballan.

Lo dijous—disgustos nous los carlins passan.

Lo divendres—castanyas tendres los carlins menjan.

Lo dissapte—algun nou rapte los carlins tenen.

Lo diumenje—forta pallisa anant á missa.

Aquell mestre de cada senmana:

—A veure, noy ¿qu' es geografia?

Lo noy:—Es un llibre que val sis rals.

—Y geografia astronómica?

—La que 's dirigeix al sol que més calenta.

—Y política?

—Prou, prou: miri per política vagi á Madrid y allí l' hi explicarán.

—A veure ¿qué entens per isla?

—Isla? ¡Ah! isla es alló del Parque.

—Y per volcan?

—Lo cor de un enamorat.

—Com?

—Si senyor, ó sino miri 'l promés de ma germana, que tot lo dia l' hi está dihent que 'l seu cor es un volcan.

Veyent los rails del tramvia

á un l' hi preguntá l' Agnés:

—¿Per qué fan *esses*? ¿Com es?

—¡Oh! aixó tothom l' hi diria:

¿No véu dona qu' es *inglés*?

A. DE LA F.

Un *ojalatero* carlí deya en una reunió:

—Si 'ls carlins no son duenyos ja de tot Espanya es bèn bè perque no volen.

Un lliberal al sentirlo:

—Tè molta rahó, si senyor.

—¿Com s' entén? surten varias véus en tó de protesta?

—Si senyors, y are sabrán perqué. Si tots lo que corran haguessen imitat la conducta d' aquest *ojalatero*, no haventse mogut de casa séva, serian molt duenyos de donar una passejada per tot Espanya.

Ja ho saben que tindréu constitució nova?

Figúrinse si será bona que ha tingut per base la moderada del any 45 y la democrática de 1869. En ella se estableix tot lo que tenim y moltes mes cosas que ja vindrán: y ha de portar la pau de tal manera que 'ls seus autors ja 's barallan ab una cordialitat tan cristiana que edifica.

¡Cá! Si 'ls ho dich de debó. Per veure no hi ha com viure.

CANTARELLAS.

Ulls molt blaus, boca petita, nas bèn fet y cos bufó, tè... la gata que vaig veure s' estava de panxa al sol.

Tè mil estrelas lo cel, tè peixos á mils la mar, y tè l' Anton... tres inglesos que 'l fan viure esparverat.

P. C.

Posa en mi Fé y Esperansa,
no sigas tant vergonyosa...
estima'm per Caritat
que ja 't faré Bonas obras.

P. P. P.

Riu l' aucellet que n' es libre,
riu en son palau lo rich,
riu la nina qu' es hermosa
y fins lo mèu jaqué riu.

F. Ll.

Que no dús may dol á casa
me consta nena molt bè,
y es que 'l sentiment que 't mata
tant sols lo tens al carrer.

E. X.

QUENTOS

En casa l'óptich Corrons
s'hi vá presentá un pagés,
demanant que l'hi donés
uns lentes per llegir, bons.

Lo dependent que no es rana
(com diuhen los castellans)
sino un tranquil dels mes grans,
versista de la CAMPANA,
no venintli bè cap grau,
seguint de l'óptica 'l curs,
aprofitant un recurs
li digué:—«Diguéu si'us plau
per no parlar sense solta,
puix que tinch feyna atrassada,
diguéume de una vegada
que de lletra 'n sabéu molta.

Y 'l pagés talós de veras
l'hi respongué:—Es bèn tanoca,
com no 'n sè molta ni poca,
per xó 'm compro las ulteras.

P. M.

—Mira, noy, deya un pare al sèu fill, jo sè
que fumas, cigarrillos y puros y tot, y com
qu' ets massa petit aixó no pot convenirte de
cap modo.

Lo noy:—Donchs jo vull fumar.
Lo pare:—Donchs jo 't donaré una nata.

Lo noy plorant:—Potser si que vosté vá á
recullirme per la Rambla la burillas que arre-
plego.

Passa un gastrónomo per un carrer, sens un
céntim á la butxaca y ab una fam que l' arbo-
la, entretenintseen los aparadors de las fondas,
olorant las viandas y llegint los rétolos.

Per últim ne llegeix un que diu:
—Vino de Valde.

Entra en la casa, demana una botella, se la
béu de un glop, y 's disposa á anarse'n dantles
las gracias.

—Com s' entén gracias? exclama 'l mosso,
pagui si es servit.

—Pero no diu lo rétol qu' es de valde 'l yi?
—Com de valde? Ja veurá surti. ¿Qué diu
dessaota de valde?

—Peñas.
—Donchs miri: aquest peñas val una pela.

EPIGRAMAS

Si per los ulls se coneix
(segons diu un filosof)
lo qu' es nostrá ánima, Aleix,
tu la déus tenir de pop
perque tens los ulls de peix.

A. DE LA F.

D. Nicast es rich y plora
perque no té cap diner.
Casi bè no 'm voldrán creure
y es vritat ho tè ab paper.

D. F. D.

Ma noy: qu' es car Barcelona!
Per tallá 'ls cabells un ral!
Al mèu poble qui mes dona
son quatre quartos!

—Andal:
potsè ho fan d' altra manera
vá respondre un altre al punt
potsè alla á la Peluquiera
los tallan de un á un.

K. y S.

Un dia deya en Miquel:
—No hi ha cap dona en lo mon
lletja, perque totas son
àngeis que han caygut del cel.

—Jo soch ángel en tals cassos:
l' hi vá contesta ab salero
una xata.

—Tambè: pero
vosté vá caure de nassos.

J. M.

Un xicot com un mussol,
un jorn aná á confessá.

—Has pres res? l' hi preguntá
lo confés: y ell contestá:

—Si, pare: vaig pendre 'l sol.

U. R.

ADVERTENCIA.

Per una indisposició del encarregat de donar
contestació á la Correspondencia, deixa pera lo
próxim número l' inserció de las solucions cor-
responents al passat y la contestació á las car-
tas rebudas durant la present senmana.

FUGA DOBLE.

.a.a.. .a.a.a. .a.a.a.
.n n.n. .n. n.n. n.n.
.o. .o. .e... .o .o. .o
. m. m. m.m. m. m.m.

POCA CARN.

TORTURA CEREBRAL.

Un home pujá á una pomera, en la qual hi ha-
via pomas. Quan vá ser á dalt no va menjar po-
mas, y quan vá tornar á ser baix ja no hi havian
pomas.

¿Cóm s'explica aquest misteri?
RALIP.

SALT DEL CABALL.

dal	y	quel	tas	Per	molts	temps	pe
.....
Mi	mol	hi	á	es	trom	Tots	tur
.....
tons	Na	temps	je	ha	tot	tas:	del
.....
ys	Sant	gost.	las	ta	lo	rons	Sans
.....
per	ma	ron	quest	tas	fi	any	ea
.....
Per	Re	y	A	most	a	son	per
.....
molts	nyas,	y	ba	Jo	cas	gas	hi
.....
pel	nyas.	séph	ta	pèl	ha	Sant	las
.....

CÒMIC D' HORTA.

GEROGLIFICH.

CARLI

CONTRIBUCIÓ

DOS BALIGA-BALAGAS TARRASSENCHS.

PREGUNTAS.

1.ª ¿Quina cosa es lo que á pesar de que 'l
sèu nom indica que no es ben fet, se menja?
2.ª ¿Qué l'hi falta á una raspa pera treure's
la pols?

Dos SMOCHS.

ANAGRAMA.

Es un poble 'l mèu primè
tros de terra 'l mèu dos es,
mestre d' ofici 'l mèu tres,
lo mèu quart casi no es res.
Lo mèu quint es una dona,
lo mèu sis jo ho he vist fé,
un home es lo mèu setè:
quatre lletras set tots dona.

TAUJANOT.

PROBLEMA ARITMÉTICH.

Uu me dèu:
Pessetas 105'25 á pagar al 25 de maig.
Id. 209'35 á pagar al 6 de juliol.
Id. 384'50 á pagar el 16 de setembre.
Haventnos convingut pagarm'ho tot de una
vegada, á quina época dèu ferho pera no perju-
dicarse ni l' un, ni l' altre.

J. F.

XARADA

I.
A caball de una quint-prima
vá un caballer: qui 'l quart-dos
bé, veurá que al coll l'hi penja
un collaret de grans d' or.
Al poch temps que cabalgava
—Que Dèu guardi á n'al senyor
vá di una véu coneguda.
—Que Dèu te guard: digas donchs
quinas novas dus? L' Irene?...
—Quinta senyor: pensa ab vos:
—Y no m' ha olvidat?—Primera:
l' hi tenim tot lo sèu cor.
—Donchs avuy...—¿Qué dirá'l poblet
—Quarta-quinta en mi.—Senyor...
Y 'l collaret agafantne
un tres d'or molt quart l' hi don,
dihentli:—Aixó es la contrassenya,
fins al vespre: y... tocá 'l dos!...
La nina féu bona lletra
tambè tú si sabs de tot.

PEPA Y LOLA.

II.
Un instrument molt bufó
lo tot de París m' envia:
y he perdut la prima-terça
que la tres-dos contenia.

APRENENT DE P. MATALASSÉ.

ENDAVINALLA.

Sense esser color pinto,
m' adormo sens tenir son,
sense ser ganivet tallo
y cremo sense ser foch.

DENTETA.

(Las solucions en lo próxim número.)

ANUNCI.

FRUYTA DE ISTIU.

COLECCIÓ DE SARSUELAS CATALANAS.

LA CRIADA,

Sarsuela en dos actes, y

MICUS,

idem en 1, originals dels senyors Vidal Valen-
ciano y Roca y Roca, música la primera de don
J. Navarro y l' última de don J. Rius.

Se venen la primera á 2 rals y á un ral la úl-
tima en la llibreria de Lopez Bernagossi y prin-
cipals llibrerias aixís com en la porteria del
teatro del Tivoli, ahont ab tant éxit han sigut
estrenadas y venen representantse.

IMP. V. Y F. GASPAR, ATAULFO, 14.
Lopez editor.—Rambla del Mitj 20.